

Anotace

Becca Fitzpatricková: Crescendo
(pokračování světového bestselleru Zavržený)

Nořin život má stále daleko k dokonalosti, ale aspoň získala strážného anděla. Patch je tajemný, nádherný, magneticky přitažlivý, ale navzdory tomu, jakou roli má hrát v Nořině životě, se chová všelijak, jen ne andělsky. Je ještě vyhýbavější než dřív a k tomu se zdá, že tráví stále víc a víc času s Nořinou úhlavní sokyní Marcií Millarovou.

Nebýt Patchova nepochopitelného jednání, Nora by Scotta Parnella, starého rodinného přítele, který se přestěhoval zpátky do města, sotva vzala na vědomí. Jenže Noru ke Scottovi začne cosi přitahovat – navzdory pocitům, které ji varují, že Scott před ní zřejmě skrývá nějaké tajemství.

Noru navíc celou dobu pronásledují obrazy jejího zavražděného otce. Začne se zajímat, zda její původ nemá něco společného s jeho smrtí, a následkem toho jí hrozí stále větší a větší nebezpečí. Nora se zoufale snaží zjistit, co se vlastně v minulosti stalo, ale možná že některé události je lepší nechat spát, protože pravda může zničit vše – a všechny, kterým Nora věří a které má ráda.

Prolog

Coldwater, Maine, o 15 měsíců dříve

Prsty hlohu škrábaly na okenní tabulku za Harrisonem Grayem, který si založil roh stránky, protože v tomhle rámusu se nedalo číst. Divoká jarní vichřice narážela do stěn domu, sténala a běsnila, takže okenice třaskaly o zdi v pravidelném rytmu: Buch! Buch! Buch!

Kalendář už sice ukazoval březen, ale Harrison velice dobře věděl, že jaro je teprve na cestě. Při takovém počasí by se vůbec nedivil, kdyby ráno našel krajinu pokrytou bělostnou jinovatkou.

Aby přehlušil pronikavý řev větru, popadl dálkový ovladač a přidal zvuk na Bononciniho árii „Ombra mai fu“. Pak přiložil do krbu další polínko a sám sebe se ptal, nikoliv poprvé, jestli by tenhle dům koupil, kdyby tušil, kolik dřeva bude potřeba k vytopení jednoho malého pokoje, a to nepočítal dalších devět.

Zaječel telefon.

Harrison ho zvedl v půlce druhého zazvonění. Očekával hlas nejlepší kamarádky své dcery, která měla protivný zvyk telefonovat v poslední možnou noční hodinu, kdy už se domácí úkoly nedaly odkládat.

U ucha se mu ozvalo mělké, rychlé nadechnutí a ticho přerušil mužský hlas. „Musíme se setkat. Kdy můžeš dorazit?“

Hlas proplul Harrisonem jako duch z minulosti a zmrazil mu kosti. Bylo to už dávno, co tenhle hlas naposledy slyšel, a to, že ho znovu slyšel zrovna teď, znamenalo, že se něco stalo. Něco příšerného. Uvědomil si, že má strnulé tělo a telefon v jeho ruce je vlhký potem.

„Do hodiny,“ odvětil tupě.

Pomalou položil sluchátko. Zavřel oči a v myšlenkách cestoval nazpět. Bylo to už dávno, celých patnáct let, co ho mrazilo při zvuku vyzvánějícího telefonu a ubíhající vteřiny duněly jako bubny, zatímco čekal, až hlas na druhém konci drátu domluví. Plynul čas, jeden mírumilovný rok za druhým, a Harrison posléze přesvědčil sám sebe, že už duchům minulosti unikl. Stal se z něj muž s normálním životem, muž s nádhernou rodinou. Muž, který se nemá čeho bát.

V kuchyni nad dřezem Harrison vypil sklenici vody a odložil ji. Venku už se setmělo a jeho voskový odraz zíral z okna rovnou před sebe. Harrison přikývl, jako by si chtěl dodat odvahy, že všechno dopadne dobře. Jenže oči měl zatížené lží.

Povolil si kravatu, snad aby se tím zbavil vnitřního napětí, které se mu rozlézalo pod kůží, a vypil další sklenici. Voda mu nepříjemně klouzala útroby, hrozilo, že ji zvrátí. Položil sklenici do dřezu, z přihrádky vzal klíčky od auta a naposledy zaváhal, jako by si to snad ještě mohl rozmyslet.

Harrison zpomalil u kraje chodníku a vypnul světla. Seděl ponořený v temnotě, ztěžka dýchal a projížděl ulicemi mezi zchátralými cihlovými baráky ve zpustlé portlandské čtvrti. Už to byly roky – přesně patnáct let – co se v těchto místech pohyboval naposledy. Spoléhal jen na svou rezavějící paměť, a tak si nebyl úplně jistý, jestli je tu správně. S cvaknutím otevřel palubní desku a šátral tak dlouho, až našel časem zažloutlý cár papíru. 1565 Monroe. Už se chystal vystoupit z auta, ale ztichlé ulice ho znervózňovaly. Sklonil se pod sedadlo, vytáhl nabitou pistolí Smith & Weston a zastrčil si ji za opasek. Nestřílel od doby, co vyšel z univerzity, a mimo střelnici vůbec nikdy. Nevzdával se však chabé naděje, že to samé bude moci říct i za hodinu.

Kroky Harrisonových bot na opuštěném chodníku se hlasitě rozléhaly, ale on si jich nevšímal, namísto toho se soustředil raději na stíny způsobené stříbrným měsícem. Zachumlaný hlouběji do kabátu procházel kolem malých, zablácených dvorů, uvězněných mezi železnými ploty; domy za nimi byly temné a až neskutečně tiché. Dvakrát se mu zdálo, jako by ho někdo sledoval, ale když se ohlédl, nikdo za ním nestál.

Dorazil k číslu 1565 na ulici Monroe, prošel brankou a obešel dům k zadnímu vchodu. Zaklepal jen jednou a viděl, jak se za krajkovou záclonou mihl stín.

Dveře zaskřípěly.

„To jsem já,“ zašeptal Harrison.

Dveře se otevřely jen na škvírku, aby mohl vklouznout dovnitř.

„Sledovali tě?“ přilétla otázka.

„Ne.“

„Má problémy.“

Harrisonovi se rozbušilo srdce. „Jaké problémy?“

„Až jí bude šestnáct, on si pro ni přijde. Musíš ji odvézt někam daleko. Někam, kde ji nikdy nenajde.“

Harrison potřásl hlavou. „Nerozumím.“

Umlčel ho výhrůžný pohled. „Když jsme uzavírali tuhle dohodu, řekl jsem ti, že můžou přijít věci, kterým neporozumíš. Šestnáct let je prokletý věk v... v mém světě. To je vše, co potřebuješ vědět,“ dokončil prudce.

Dva muži na sebe hleděli, dokud Harrison opatrně nepřikývl.

„Musíš zahladit stopy,“ bylo mu řečeno. „Ať půjdeš kamkoli, musíš začít od začátku. Nikdo se nesmí dozvědět, že přicházíš z Maine. *Nikdo*. On ji hledat nepřestane, rozumíš?“

„Rozumím.“ *Ale bude rozumět i jeho žena? A Nora?*

Harrisonův zrak se přizpůsobil tmě a on nevěřícíně zaznamenal, že muž, který před ním stál, od jejich posledního setkání ani o den nezestárnul. Ve skutečnosti nezestárnul už od dob na univerzitě, kde se coby spolubydlící seznámili a rychle spřátelili. *Hra stínů?*, uvažoval Harrison. Nic jiného to nevysvětlovalo. Přesto se jedna věc změnila. Na přítelově hrdle se rýsovala malá jizva. Harrison si ji prohlédl pozorněji a ucukl. Vypálená značka, vypouklá a lesklá, sotva větší než čtvrtáček. Měla tvar zaťaté pěsti. Ke svému šoku a hrůze si Harrison uvědomil, že jeho přítele ocejovaly. Jako dobytek.

Přítel vycítil směr Harrisonova pohledu a oči mu ztvrdly. „Jsou lidé, kteří mě chtějí zničit. Chtějí mě zkazit, odlidštit. Spolu s jedním přítelem, kterému věřím, jsem vytvořil společnost. Poslední dobou nabíráme další členy.“ Zarazil se uprostřed nádechu, zjevně nejistý, kolik toho může říct, ale pak rychle dokončil: „Zorganizovali jsme tu společnost kvůli vlastnímu bezpečí a já jí přísahal věrnost. Pokud mě pořád znáš tak dobře, jak jsi mě znával, víš, že udělám cokoli, abych ochránil své zájmy.“ Odmlčel se a téměř nepřítomně dodal: „A svou budoucnost.“

„Ocejovali tě,“ řekl Harrison a doufal, že přítel nepozná nechut', která jím projela.

Přítel na něj jen pohlédl.

Potom Harrison přikývl, aby dal najevo, že chápe, přestože s tím nesouhlasil. Čím méně toho ví, tím líp. Jeho přítel mu to dal najevo už tolikrát, že by to ani nespočítal.

„Můžu ještě něco udělat?“

„Jenom se postarej, ať je v bezpečí.“

Harrison si posunul brýle ke kořeni nosu a nejistě začal: „Myslel jsem, že bys rád slyšel, že z ní vyrostla zdravá a silná dívka. Pojmenovali jsme ji No-“

„Nechci, abys mi připomínal její jméno,“ přerušil ho přítel prudce. „Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych na ni zapomněl. Nechci o ní nic vědět. Chci si z hlavy vymazat všechny stopy, které mi po ní zbyly, abych tomu bastardovi neměl co nabídnout.“ Otočil se zády a Harrison to vzal jako znamení, že rozhovor skončil. Minutku tam nehybně stál, tolik otázek se mu hromadilo na jazyku, ale zároveň věděl, že z nátlaku nic dobrého nevzejde. Zadusil potřebu vnést smysl do tohoto temného světa, neboť jeho dcera si ho ničím nezasloužila, a odešel.

Byl sotva jeden blok od domu, když noční ticho prořízl výstřel. Harrison se instinktivně vrhnul k zemi a otočil se.

Jeho přítel. Ozval se druhý výstřel. Harrison se bez přemýšlení hnul zpátky k domu. Prolétl brankou a dvorkem. Doběhl už skoro k poslednímu rohu, když ho zarazila hádka dvou hlasů. Navzdory zimě se potil. Zadní dvorek se topil v temnotě a Harrison se opatrně plížil podél zahradní zdi, aby se neprozradil zakopnutím o vylámané kameny, až se mu před očima konečně vynořily zadní dveře.

„Poslední šance,“ pravil hebký, klidný hlas, který Harrison neznal.

„Táhni k čertu,“ vyplivl jeho přítel.

Třetí výstřel. Přítel zařval bolestí a střelec pokračoval: „Kde je?“

Srdce mu bilo jako o závod a Harrison věděl, že musí zakročít. Za pět sekund může být pozdě. Sáh k pasu a vytáhl pistoli. Držel ji oběma rukama, aby se nechvěla a vykročil ke dveřím, aby černovlasého střelce překvapil. Za střelcem spatřil svého přítele, ale jakmile se jejich pohledy setkaly, přítelův výraz ho varoval.

Běž!

Harrison slyšel ten rozkaz hlasitě jako zvon, chvíli dokonce věřil, že jeho přítel zaječel nahlas. Ale střelec se neotočil a Harrison si zmateně uvědomil, že přítelův hlas zněl jen v jeho hlavě.

Ne, signalizoval mu Harrison s tichým zavrtěním hlavy, jeho loajalita byla silnější, než kdy předpokládal. Tohle byl muž, se kterým strávil čtyři z nejlepších let svého života. Muž, který ho představil jeho ženě. Přece ho tu nenechá v rukou vraha.

Harrison stiskl spoušť. Slyšel ohlušující výstřel a čekal, až se střelec zhrouť. Pak střelil znovu. A znovu.

Tmavovlasý mladík se pomalu otočil. Poprvé za celý svůj život dostal Harrison opravdový strach. Strach z mladého muže, který před ním stál s pistolí v ruce. Strach ze smrti. Strach z toho, co se stane s jeho rodinou.

Cítil, jak mu tělo rve kulka a jak se mu útroby šíří požár a trhá ho na tisíce střepin. Padl na kolena. Přes rozmazané zorné pole mu přeplula tvář jeho ženy následovaná dceřinou. Otevřel ústa, na rtech jejich jména, a snažil se najít způsob, jak jim říct, jak strašně moc je miluje, než bude pozdě.

Mladík teď Harrisona pevně držel a vlekl ho do ulice za domem. Harrison cítil, jak ho opouští vědomí, když se bez úspěchu snažil ovládnout vlastní nohy. Nemůže zklamat svou dceru. Kdo jiný ji ochrání? Černovlasý střelec ji najde, a, pokud se jeho přítel nemýlil, zabije ji.

„Kdo jsi?“ ptal se a ta slova způsobila, že mu vnitřní oheň sežehl plíce. Upínal se k naději, že má pořád ještě čas. Třeba dokáže Noru varovat z onoho světa – světa, který jej pomalu pohlcoval jako záplava černě zbarveného peří.

Mladík na Harrisona pohlédl a ledově chladnou tvář přelétl nejslabší náznak úsměvu. „To sis myslel špatně. Každopádně už je pozdě.“

Harrison prudce vzhlédl, vylekaný, že vrah uhodl jeho myšlenky, a nemohl si pomoci, napadlo ho, kolikrát tenhle mladík stál ve stejné situaci a domýšlel si poslední myšlenku umírajícího muže. Ne jen párkrát.

Na důkaz, kolik praxe už má, zvedl mladík bez jediného zaváhání zbraň a Harrison náhle hleděl přímo do černé hlavně. Poslední věc, kterou viděl, byl prudký záblesk světla.